

România liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Cum va fi vremea

Pentru zilele de 16, 17 și 18 ianuarie se anunță următorul timp probabil: După o încălzire de scurtă durată, vremea se va răci din nou. Cerul va fi variabil, mai mult noros. Vor cădea ninsori locale. Minimele vor fi cuprinse între minus 13 și minus 3 grade, locale mai coborâte, iar maximele între minus 6 și plus 4 grade. Ceață locală.

La munte: După o încălzire de scurtă durată, vremea se va răci din nou. Cerul va fi variabil, mai mult noros. Vor cădea ninsori temporare. Temperatura în scădere treptată.

Corespondență industrială

ANEXE LA CONTRACT

„Expediați de urgență cantitatea de oțel repartizată conform graficelor acceptate de dv. Sintem în gol de producție...”

„Livrați urgent oțelul din contract. Termene expirate. Producția stagnează...”

Și așa mai departe. Vraful de dosare aflate la serviciul de aprovizionare al uzinei „Rulmentul” din Brașov sînt pline de asemenea fraze, toate aducînd la cunoștință, semnalînd, sesizînd, informînd. Ce? Că întreprinderile furnizoare nu au respectat clauzele contractuale, provocînd greutăți serioase uzinei brașovene. Căci cele 1.089 tone de oțel restante la 31 decembrie 1966 au cîntărit greu în balanța neîndeplinirii sarcinilor anuale de plan de către întreprinderea producătoare de rulmenți.

Ne propunem să anexăm, la contractele încheiate între întreprinderi, și scrisorile noastre adresate altor furnizorilor industriali, care n-au respectat strict toate clauzele contractuale, cit și minusculele tutore ale căror activități îngreunează mecanismul aprovizionării întreprinderilor, în loc să-l perfecționeze. Sperăm ca datele oferite de noi să stimuleze revizuirea, cu toată răspunderea, a obligațiilor asumate prin contract și respectarea lor integrală.

Vă informăm că, vizitînd la începutul lunii ianuarie, uzina „Rulmentul”, am găsit la serviciul de aprovizionare birourile goale. Mercatologii erau plecați „cu cerșitul” (expresia nu ne aparține) pe la diferite întreprinderi.

Explicația? Utilajele de mare randament ale uzinei nu pot lucra din plin datorită lipsei de metal, încă din primele zile din ianuarie sarcinile de plan se realizaseră doar pe jumătate. Desigur, și din pricina unor deficiențe interne, de natură organizatorică și disciplinară. Dar și datorită restanțelor serioase de livrări primite de uzina „Industria Sirmii” — Cîm-

pie Turzii, de combinatele din Reșița și Hunedoara. Fiecare din acești furnizori invocă tot felul de cauze obiective. După părerea noastră însă pricinile neajunsurilor trebuie căutate la fetele tutelor, ogîndind insuficiența cu care ministerul a îndrumat și controlat în tot cursul anului ce a trecut producția oțelurilor pentru rulmenți.

Îngrijorător este faptul că situația anormală se menține și la începutul anului acesta, contractelor asigurînd pe care nile-a dat într-un interviu publicat nu de mult în „Dumitru Gheorghiu”, director tehnic în Direcția generală siderurgică. La data de 6 ianuarie, uzina brașoveană nu se afla încă nici în posesia graficelor de livrare a oțelului pe primul semestru de către combinatele din Reșița și Hunedoara. Or, dacă întîrzie hîrtiile, cu atât mai mult există primejdia să întîrzie oțelul. Aveți un cuvînt greu de

PAUL MARIAN

(Continuare în pag. a 3-a)

„PRO MEMORIA”...

Octav Pancu-lași

Împlinind în toamnă zece ani de existență, liceul bucurestean „Mihail Sadoveanu” a consacrat vreme de o săptămînă toate orele de dirigiență, o expoziție de pictură, un simpozion bucurîndu-se de participarea unor prestigioși oameni de cultură, o excursie cu „întinerar sadoveanu”, un număr special al revistei interne a elevilor, un spectacol de teatru, muzică și poezie, excepționalei personalități a celui care ne-a dăruit inegalabilă „Joră de dincolo de neguri” și al cărui nume îl poartă școala de pe bulevardul Dacia.

Nu-i așa cum se știe, o acțiune singulară. Sub emoționantă dedicație a lui „pro memoria” multe licee au omagiat, cu un prilej sau altul, figura și creația unor eminenți bărbați de numele cărora s-au legat școlile respective. Centenarul liceului „I. L. Caragiale” din Ploiești a prilejuit, în contextul unor manifestări de amploare, organizarea de către profesori și elevi a unei expoziții „Caragiale și școala” care — nu-i numai părerea noastră — s-a ridicat la înălțimea unui important eveniment cultural. Sărbătorind de asemenea, un veac de la înființarea liceului lor, „Mihail Viteazul”, dascălii și elevii s-au înfîlțit într-o autentică „seziune de comunicări științifice”, avînd ca scop omagierea covîșitoarelor opere politice, militare și sociale a aceluia pe care istoria l-a investit cu dreptul sacru de a se intitula „Dăma al Țării Românești, al Ardealului și a toată Țara Moldovei”.

Acestor exemple li se pot alătura numeroase altele și li se vor alătura necontenit altele. O admirabilă tradiție a școlii românești amplifică satisfacția adolescenților de a fi elev de liceu, inocîndu-i mîndria că este elevul unui anume liceu, al

unei instituții de învățămînt care, prin activitatea sa, se străduiește să onoreze unul din nesfîrșitul și de nenumărate ori reprezentînd pentru ființa noastră națională, pentru spiritualitatea noastră, înestimabile valori.

Este de prisos, credem, să mai argumentăm ce forță de înviuare are asupra caracterelor în formare ale elevilor conștiința că modelul de om superior la care rîvnesc și pentru care se pregătesc pe băncile școlii, n-au o altă căuță undeva, într-un vis fără substanță, într-o lume abstractă, de umbre, ci îl au aproape, familiar, intim: este omul al cărui nume îl poartă propriul lor liceu și care le transmite astfel un gir în alb, stimîndu-le zborul spre împlinire.

Este iarăși de prisos, credem, să mai argumentăm ce splendid suport moral oferă creării unei atare conștiințe manifestă-

(Continuare în pag. a 3-a)

Metode superioare de investigație științifică

De curînd au luat sfîrșit dezbaterile ce au adus în atenția cercetătorilor clujești planurile de cercetare științifică ale anului 1967.

În toate cele 7 institute ale Filialei din Cluj a Academiei — unde au avut loc asemenea dezbateri — ne-a relatat tovarășa academician RALUCA RÎPAN, președinta Filialei, cercetătorii noștri au făcut o temeinică analiză a modului în care au fost înfăp-

Astăzi, în cele 181 facultăți din întreaga țară, încep examenele studențești din sesiunea de iarnă.

Paralel cu aceste examene, viața universitară cunoaște în prezent un alt eveniment: absolvenții unor facultăți își iau rămas bun de la studenție, pentru a se pregăti în vederea susținerii examenului de stat. Singurii studenți care au început examenele mai devreme au fost cei de la Institutul medico-farmaceutic din București. La Spitalul de urgență „I. C. Frimu”, în fața comisiei de examinare alcătuită din prof. dr. I. Turai, prof. dr. B. Susan și dr. M. Socolescu, studenta Daria Stănculescu din anul IV al facultății de medicină generală își expune subiectele.

Foto: M. POPESCU

Alo, un medic pentru asistență sanitară la domiciliu!

- De ce întîrzie uneori sosirea medicului, acasă?
- Un refren nedorit • Comentînd cu medicul șef adjunct al Bucureștiului o supărătoare stare de fapt.
- Cine acordă asistența, în timpul zilei?
- Recidive în loc de... autocritică • Terapii, dar nu medicale.
- Credința în „miracolele” „Salvării” ține loc de conștiințiozitate profesională.

Încercînd să verificăm o serie de sesizări primite la redacție, privind acordarea asistenței sanitare la domiciliu, am fost pretutindeni întîmpinați de același refren: „Pacientul primește neîntîrziat vizita me-

dicului”. Imposibil de demonstrat contrariul, deși, așa cum menționau sesizările, unii medici vin cu mari întîrzieri sau nu vin deloc.

Atunci, am construit un personaj imaginar, pe care l-am

înzestrat cu o minuscule biografie, atât cît îi era necesară pentru vizita unui medic la domiciliu: Balcu Ștefan, 64 de ani, temperatură 38 de grade, dureri musculare, dureri în gît. Și exact, ca în cazurile reale, am căutat medicul pe calea obișnuită aților bucureșteni: telefonic, adresîndu-ne circumscripției sanitare din care face parte bolnavul... Două zile a durat ancheta, de-a lungul căreia am stăruit

GRAZIELA VINTU

(Continuare în pag. 2-a)

Dezbaterile cifrelor de plan și angajamentele colectivelor pe 1967

SUCCESELE DE MÎINE SE PREGĂTESC DE AZI!

față de anii precedenți. În ciuda acestor condiții subliniez faptul că Filiala din Cluj a Academiei, cu sprijinul Academiei — așa cum a reieșit din dezbateri — va trebui să depună o mai sporită atenție față de completarea laboratoarelor cu utilaje de înaltă tehnicitate. S-a mai semnalat apoi și lipsa unor cadre tehnice, ceea ce grevează activitatea cercetătorilor.

Fiind prezentă la dezbaterile ce au avut loc la Institutul de chimie, pot să relatez că planul Institutului nostru — alcătuit prin contribuția întregului colectiv — are inseris printre obiectivele cele mai de seamă

continuarea cercetărilor privind fosfații naturali, care în final vor duce la obținerea unor noi îngrășăminte chimice pentru agricultură.

As mai amintii apoi cercetările din domeniul chimiei coordonative, ce are ca scop obținerea de noi combinații ale elementelor rare, ca ceriu, toriu, vanadiu etc.

ÎNCHETAREA DE CONVENȚII ȘI CONTRACTE NOI CU INDUSTRIILE INTERESATE — acțiuni de altfel în curs de desfășurare — NE VA LEGA ȘI MAI SUBSTANTIAL DE CELE MAI ACTUALE PROBLEME ALE ECONOMIEI NAȚIONALE.

AL. KISS
correspondentul
„României Libere”

Îmbunătățirea deservirii populației

Analizînd sarcinile de plan ce le revin pe anul 1967, muncitorii, inginerii și tehnicienii ÎNTEPRINDERII DE TRANSPORTURI PLOIEȘTI au făcut numeroase propuneri de măsuri care să asigure îmbunătățirea deservirii populației. În dezbaterile care au avut loc cu acest prilej, colectivul întreprinderii s-a angajat să depășească prevederile planului cu:

• 1.500.000 lei la încasări din prestații la ser-

Laboratoare tehnologice-scolare

În afară de instruirea practică în laboratoarele de chimie generală și analitică, în ateliere, elevii școlilor de chimie participă începînd din acest an și la instruirea practică în laboratoarele tehnologice-scolare. Acestea sînt dotate cu tipuri de utilaje existente în procesele de producție, oferind posibilitatea elevilor să se instruiască în condiții aproape similare cu cele din uzine. Astfel de laboratoare funcționează la școlile de chimie din București, Brăila, Făgăraș și Ocna Mureș. În curs de dotare se află alte 17 laboratoare tehnologice-scolare printre care se numără cele de la școlile de chimie din Năvodari, Piatra Neamț, Orașul Georgehe Gheorghiu-Dej și Turnu Măgurele.

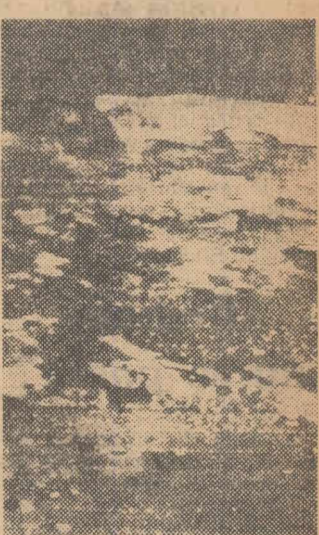
vicile de gospodărire comunală:
• 250.000 lei economii la prețul de cost;
• 800.000 lei beneficii.

Pentru realizarea acestor obiective, va fi acordată în întreaga atenție ridicării calității întreținerii și reparării parcului de autovehicule. Un accent deosebit se va pune pe îmbunătățirea graficelor de circulație și pe creșterea vitezei orare a autobuzelor.

Din toată lumea

Alte 33 de fotografii
transmise
de „Lunar Orbiter-2”

WASHINGTON 14 (Agerpres). — Administrația națională pentru problemele aeronauticii și cercetarea spațiului cosmic (N.A.S.A.) a dat publicității alte 33 de fotografii ale Lunii transmise de „LUNAR ORBITER-2”, lansat la 6 noiembrie anul trecut. Toate aceste fotografii sînt de o „foarte bună claritate”, deși au fost luate de la distanțe variînd între 43 km și 1448 km. Se disting bine cratere și conuri vulcanice. Una din fotografii, luată oblic, arată un astfel de con vulcanic lunar cu un diametru la bază de circa 3—16 km și o înălțime de aproximativ 304—457 m. Specialiștii de la N.A.S.A. afirmă că aceste formațiuni vulcanice se aseamănă ca formă și mărime cu cele din nordul Californiei și din statul Oregon. „Aceste fotografii”, spun ei, confirmă faptul că Luna a cunoscut o lungă și complicată istorie de activitate vulcanică.”

Una din cele 33 de fotografii

Corespondență din Berlin

de la Greta Graur

Pe mări și oceane

Printre vasele care străbat mările și oceanele, transportînd mărfuri și pasageri, pescuind sau îndeplinind misiuni de cercetare științifică, se află și cele care au pornit în prima lor cursă de pe unul din șantierele navale ale Republicii Democratice Germane. În anul care a trecut șantierele navale din R.D.G. au realizat vase cu o capacitate totală de 250.000 tone, 60 la sută din acestea au luat calea exportului.

În R.D.G. există în prezent 12 șantiere navale, dar cele 175 vase realizate în anul 1966 — anul cel mai rodnic de pînă acum — nu sînt numai opera celor 39.000 de oameni ai muncii din această importantă ramură a economiei naționale. Într-un vas, fie el pentru pescuit, pentru cercetări, sau pentru curse de agrement, este inclusă muncă a zeci de mii de oameni, din mii de întreprinderi, aparținînd diverselor ramuri industriale. Lista lor cuprinde, unități ale industriei metalurgice, construcției de mașini grele, electrotehnice, electronice și ale industriei ușoare.

Construcții navale din R.D.G. au înăut în ultimii ani să construiască și mai bine și în timp mai scurt. Dacă pentru primul trauler realizat la șantierele navale din Stralsund au fost necesare 500 zile, pentru nava de mare tonaj „Atlantik”, sînt prevăzute acum 164 zile, destinate tehnicii a vasului a

(Continuare în pag. a 5-a)

Scrisori de la cititori

Nu, nu-i rachetodrom!

Noi, locuitorii comunei Mîslea din raionul Cîmpina dezmințim vestea că în comuna noastră există rachetodrom. Nu, nu-l rachetodrom. Este un garaj de tractoare și tractoare. E adevărat, garajul acesta eclipsează din punct de vedere acustic o rachetă cosmică în momentul lansării. În permanență, zi și noapte, cel puțin 20 de tractoare „merg” stînd pe loc. Nu, nu-i nici un paradox. Tot timpul motoarele lor funcționează „să nu le înghețe apa” sau pentru că sînt „în rodaj”. Sigur, ar putea fi goliți radiatoarele și apoi reumplute cînd e necesar, dar merită să faci operația asta dacă, de pildă, ai nevoie de tractoare doar două ore pe zi, cînd pot hurui încă 22 de ore, degeaba, în curtea garajului?

Ne opunem să fie mutat garajul. Asta ne-ar crea complicații. În primul rînd, ar trebui să învățăm din nou să dormim și apoi cum să mai distragă lucrătorii de la garaj cînd spală tractoarele, altfel decît minuiind furtunul cu 18 atmosfere presiune, peste capetele noastre, cînd ne încumetăm să trecem prin preajmă? Și mai e ceva... Ne-ar mai

invidia alții că avem rachetodrom?

Un grup de locuitori ai comunei Mîslea

„Zoologic” orădeană

Pe lângă Muzeul regional și baile Felix, în care vegetează vestita floare de nufăr, relicvă din era terțiară, un alt punct de atracție al orașului Oradea îl constituie Grădina zoologică. Aici își dau întâlnire, spre bucuria celor mici și interesul celor mari, cîinele Dingo, originar din Australia, cu șacalul african și cu lupul nordic, vidra din apele noastre curgătoare, cu nutria sud-americană și multe alte animale, păsări și reptile.

Dar Grădina zoologică din Oradea are și altele de surprize pentru vizitatori. Chiar și școlarii mici se opresc nedumeriți în fața custii egrete albe, cușcă în care se află de fapt... un singur lopăt. Apoi, mai încolo, află de existența unei păsări nepomenite încă în cărțile de zoologie: „șirul”. Unii susțin că asta ar fi stîrcul cenușiu... Dar surpriza cea mai mare o au la curtea leilor. Frumoasa leoaică de aici este prezentată drept... „Urs brun”.

Păi, vedeți tovarășe orga-

nizatori ai grădinii? De-aia n-are ursul coadă!

Prof. V. SLONOVSKI

Impas... filozofic

Pînă a nu mi se sparge geamul, trăiam ca un „ignorant”. Adică nu stăteam toată ziua să despic firul în patru, să filozofez în fața fiecărui fir de praf sau strop de apă. Dar după ce mi s-a spart geamul și am fost la cooperativă să-mi cumpăr altul, m-am schimbat. Trăiesc altfel, am devenit un gînditor.

— Dă-mi cîteva bucăți de geam — i-am cerut gestionarului magazinului Perometal din comuna noastră, Bratca, din raionul Aleșd. — Nu-ți vind. Dacă umbli la lăzile în care sînt ambalate geamurile, se pot sparge. Nu te-ai gîndit? Acest corolar de axiomă filozofică m-a copleșit! Nu m-am gîndit că sticla se poate sparge. Ferestrele mele au rămas cu ochiurile sparte, dar ce-mi pasă! Eu filozofez. Așa m-a învățat gestionarul. Acum, de pildă, mă gîndesc la rostul vîntului, al frigului, la rostul ferestrelor, al comerțului, al gestionarului, al inspectorilor comerciali, la... dar totdeauna cînd ajung la rostul nepăsării rămîn în impas... filozofic.

VASILE GH. JARCA

Carnet cultural

„FEMEIA MĂRII”

LA TEATRUL DE STAT DIN CONSTANȚA

Situată cronologic între „Nora” și „Hedda Gabler”, Ellida Wangel — „femeia mării” — posedă mai mult decît oricare alta din marile eroine ibseniene acele trăsături ce sînt caracteristice: o sensibilitate neobișnuită, o dorință năvalnică, deși fără conștientă, de evaziune din banalul existenței coidiene, de realizare a propriei personalități claustrate.

Ellida nu poate trăi lîngă un sot cu care nu s-a căsătorit din dragoste. Această fică a paznicului unui far, nevoită să-și ducă viața lîngă „bolnavă” apă a fiordurilor, tinjește după imensitatea largului mării, simbol al adevăratului ideal abia intuit. Dacă totuși Ellida — nume semnificativ în norvegiana veche „cea dusă de furtună” — nu-l urmează pe misteriosul și fascinantul străin și rămîne pînă la urmă alături de doctorul Wangel, o face deoarece acesta, spre deosebire de predecesorul său din „Casa de păpuși”, Helmer, se dovedește a fi un om înzestrat cu putere de înțelegere pentru suferința zbuciumată și contradictoriu al Ellidei.

Un lirism de bună calitate străbate de la un capăt la altul spectacolul. Mai puțin am apreciat însă, sublinierile muzicale de esență, parcă, ostentativ romantică. (Ilustrația muzicală Lucian Ionescu). Astfel, cunoscuta piesă „Visare” de Schumann se aude întîi în culise ca apoi să fie reluată în chip de leit-motiv la pian de către Lyngstrand.

În foarte dificilul rol al Ellidei Wangel, am urmărit-o pe Ileana Ploscaru, acrită cu bogate resurse interpretative. I-au reușit mai bine pasajele de neliniște și exaltare crescîndă, de frământări revelatoare, decît momentele de conflict direct, nemijlocit. Concepția regizorală de realizare în principal a ambianței sugestive prin poezia simbolurilor și apoi abia de reliefare a situațiilor și reacțiilor contrastante, se face cu deosebire simțită în transpunerea scenică a eroinei principale. Punctul culminant al spectacolului, o izbîndă regizorală și actoricească deplină, la care au contribuit în egală măsură prin justa gradare a sentimentelor, prin găsirea nuanțelor celor mai adevărate tonuri interpretive, îl constituie finalul, unde se produce opțiunea Ellidei Wangel. Distințele scenice dintre cei trei se modifică și se micșorează treptat pînă la lămurirea definitivă în conformitate cu evoluția „femeii mării”, cîștigătoare acum a unui real simț de responsabilitate.

Însemnări de spectator

Un lirism de bună calitate străbate de la un capăt la altul spectacolul. Mai puțin am apreciat însă, sublinierile muzicale de esență, parcă, ostentativ romantică. (Ilustrația muzicală Lucian Ionescu). Astfel, cunoscuta piesă „Visare” de Schumann se aude întîi în culise ca apoi să fie reluată în chip de leit-motiv la pian de către Lyngstrand.

Un lirism de bună calitate străbate de la un capăt la altul spectacolul. Mai puțin am apreciat însă, sublinierile muzicale de esență, parcă, ostentativ romantică. (Ilustrația muzicală Lucian Ionescu). Astfel, cunoscuta piesă „Visare” de Schumann se aude întîi în culise ca apoi să fie reluată în chip de leit-motiv la pian de către Lyngstrand.

Un lirism de bună calitate străbate de la un capăt la altul spectacolul. Mai puțin am apreciat însă, sublinierile muzicale de esență, parcă, ostentativ romantică. (Ilustrația muzicală Lucian Ionescu). Astfel, cunoscuta piesă „Visare” de Schumann se aude întîi în culise ca apoi să fie reluată în chip de leit-motiv la pian de către Lyngstrand.

Un lirism de bună calitate străbate de la un capăt la altul spectacolul. Mai puțin am apreciat însă, sublinierile muzicale de esență, parcă, ostentativ romantică. (Ilustrația muzicală Lucian Ionescu). Astfel, cunoscuta piesă „Visare” de Schumann se aude întîi în culise ca apoi să fie reluată în chip de leit-motiv la pian de către Lyngstrand.

Un lirism de bună calitate străbate de la un capăt la altul spectacolul. Mai puțin am apreciat însă, sublinierile muzicale de esență, parcă, ostentativ romantică. (Ilustrația muzicală Lucian Ionescu). Astfel, cunoscuta piesă „Visare” de Schumann se aude întîi în culise ca apoi să fie reluată în chip de leit-motiv la pian de către Lyngstrand.

George Demetru și Rodica Sanda Tuțianu într-o scenă din piesa „Patimi” de Paul Everac
Foto: NICU VASILE

Premieră la „Ciocîrlia”

De multă vreme — vor fi 20 de ani în toamnă —, ansamblul „Ciocîrlia” își desfășoară reputata-i activitate în sensul fidelității în spirit și substanță față de muzica și dansul popular. Un aparat specializat compus din folcloriști, compozitori, maeștri coregrafi, întreprinde statornic adevărate expediții etnografice, chemate să depășească și să aducă la lumină valori folclorice susceptibile să-și perpetueze existența în forme noi, prelucrate dar nealterate în fond și factură lor.

Foarte proaspătă premieră „La noi acasă-i sărbătoare” consumată așezînd director artistic și dirijor principal Viorel Dobos, regia artistică Ion Bogdan, maeștrii principali de dansuri Gheorghe Popescu-Județ, pictor de costume Ion David, scenografia Eugen Ciucă și Nicolae Teodoru constituie bilanțul ultimelor expediții de acest fel. Echipa „Ciocîrliei”, s-a deplasat succesiv în Dobrogea și Maramureș, în nordul Moldovei și în Făgăraș, trasee ce-și divulgă cu abilitate prezența nu numai în toponimie exprimată în titlurile pieselor coregrafice („Dans din Maramureș”, „Mădăraș”, „Feciorii din Făgăraș”, „Dans moldovenesc”), ci și într-o seamă de prezențe inedite, neîntrite pînă acum în repertoriul marilor ansambluri. Dansul moldovenesc, de pildă (montarea Gh. Popescu-Județ,

muzica C. Arvinte) adună într-un excelent tablou coregrafic obiceiuri legate de sărbătorile de iarnă: copra, cântușul, dansul cu obăzore, dansul din Maramureș și Mădăraș, în aceeași realizare, se inspiră cel dintîi dintr-un grădăniș de dansuri al fetelor, al doilea din folclorul coregrafic dobrogean.

În același spirit de inovație fecundă am ascultat în interpretarea orchestrei populare conduse de Victor Predeșcu, „Dianca”, o piesă din folclorul oltenesc cîntată de obicei de un singur flaut, al ciobanului. Conceptul ca un program unitar de cîntece și dansuri populare, spectacolul a inclus și cîteva piese de bună calitate care-i oferă o sugestivă, patetică, deschidere, menită să marcheze dublul său caracter patriotic și folcloric, cum ar fi lucrările corale „Partidul luminii” de Mircea Bădulescu (solist Lucian Marinescu), „Tara mea” de Viorel Dobos, pe versuri de Tudor Arghezi (soliste Ruxandra Ștefănescu-Vlad și Elena Popovici).

Dacă în ceea ce privește dansurile amintite mai sus, cântarea trebuie să le adăugăm „Feciorii din Făgăraș” (montarea Ilie Ion și Vasile Grama, muzică locală Ciocîrlia) căutările se îndreaptă spre valorificarea unui folclor coregrafic mai puțin cunoscut, partea solistică vocală ne reamintește, și de data aceasta, pilduitoră rîvnă a interpretului din ansamblul „Ciocîrlia” — Angela Moldovan, Aurelia Fătu-Răduțu, Irina Laghin, Simion Pop, Maria Păunescu, Benone Sinulescu — care au optat pentru o riguroasă „specializare”, în funcție de afinități, obişnise, resurse vocale.

Pe Benone Sinulescu l-am auzit cîntînd următoarele versuri: „Mulțumesc mîncă frumos! Că m-ai dat versul dușos! Că să cînt oamenilor! Tot cu dragoste și dor”, versuri care ar putea căpăta semnificația mai amplă a omagiumului datorat celei mai generoase care este creația folclorică, din a cărei vorbă cresc nu numai manifestări cum sînt cele despre care am vorbit, ci întreaga noastră spiritualitate artistică.

BORIS BUZILA

Breviar

LA GOLEȘTI se lucrează la amenajarea muzeului în aer liber, reprezentînd pomicultura și viticultura de-a lungul vremurilor în țara noastră. Pe suprafața destinată acestui scop au fost instalate două unități gospodărești de pomicultori din Muscel și viticultori din Drăgășani.

CASA REGIONALĂ a creației populare din Brașov a editat noi lucrări destinate formațiilor artistice. Amintim dintre acestea culegerile de cîntece pentru fanfara intitulată „Din Birsa pînă în Cîbrîn”, care cuprind o suită de jocuri din Ardeal, cîntece de înfrînțire, „Invitarea de la Sibiu”, „Hora Brașovului” și alte numeroase prelucrări din folclorul regiunii. În prezent se află sub tipar alte două culegeri destinate brigăzilor artistice și de estradă și formațiilor corale din regiune. Culegerile cuprind de 26 de lucrări specifice tuturor domeniilor de activitate.

SFATUL POPULAR al orașului Oradea a editat zilele acestea un nou ghid al orașului, îmbunătățit, pus la zi cu schimbările care au avut loc în anul 1965-1966. Ghidul, bogat ilustrat cu fotografii și hărți adevărate bunuri orientări a cetățenilor și turiștilor are și o prefață privind istoricul orașului.

Alo, un medic pentru asistență sanitară la domiciliu!

(Urmare din pag. 1)

pentru ocrotirea sănătății pacientului nostru. Răspunsurile primite au constituit argumente dintre cele mai elocvente că semnatarii scrisorilor trimise redacției aveau dreptate, după cum se va vedea imediat din fragmentele de dialog pe care le reproducem, comentate cu concursul tov. dr. Victor Coroi, medic-șef adjunct al orașului București.

Grabnic nu se poate?

Așadar: Circumscripția sanitară nr. 45? (În paranteză fie spus, activitatea din această circumscripție a fost aspru criticată la cea de a VII-a sesiune a Statului popular al Capitalei, pentru nerespectarea unor indicații privind ocroti-

— Ascultați, dragă, ce vă spun eu. (Tonul „afectuos” aparține interlocutoarei de la circumscripția sanitară nr. 257 din București-noi). Dom’ doctor Cucu nu-i aici, că a fost chemat la ședință. Cheamă-mă, „salvarea” de la policlinica raională, că vine...

De prisos, cred, să spunem că nici o ședință, de nici o natură, n-are dreptul să păgubească pe cetățean de asistență sanitară la domiciliu.

— Și chiar nu poate veni aici? Pe unde stați, pe acolo, înspere marginea din afara soselei Ștefănești? Aha! Da! Ce ziceți că are? Ei, faceți-l o frechie, puneți-i niște ventuze, dați-i „Acalor”, de vreo trei ori pe zi și miine dacă nu l-o fi mai bine, mai dați un telefon și întrebați de mine, că azi n-am timp, am și eu treabă la policlinică. Da, da, și întrebați miine de doctorul Spirea. (Din „monologul” me-

rapie” pentru alte stări decît cele de ocrotire a sănătății: — Uite ce faceți. Cheamați 06, „Salvarea”, și spuneți așa: „Am un bolnav cu febră mare, 40 de grade, aiurează, e în ultimul hal, veniți ultra-urgent”. Of, nimic nu înțelegeți tovarășe! Păi cînd vine spuneți că i-ați dat un „Antigermin” și că i-a scăzut temperatura. Că de la noi nu poate veni nimeni. Un doctor e detașat, celălalt e suferind, consultați numai la cabinet... (Textual, cuvintele interlocutorului de la circumscripția nr. 191, altă unitate criticată pentru abateri de la disciplină, în amintita sesiune).

— Rău, foarte rău! — exclamă doctorul Coroi. Instrucțiunile noastre prevăd așa: cînd nu există posibilități, circumscripția, în colaborare cu policlinica raională, iau măsuri de suplimentare a personalului deficiat...

Faceți comparație cu răspunsul — Da! Notăți dumneavoastră acest număr de telefon... Ce-i acolo? Salvarea Vită, tovarășe. Vin ei, că medicul nostru e detașat. (Reprezentantul autorizat de la circumscripția sanitară nr. 109, de asemenea criticată în darea de seamă a comitetului executiv al Statului popular al Capitalei.)

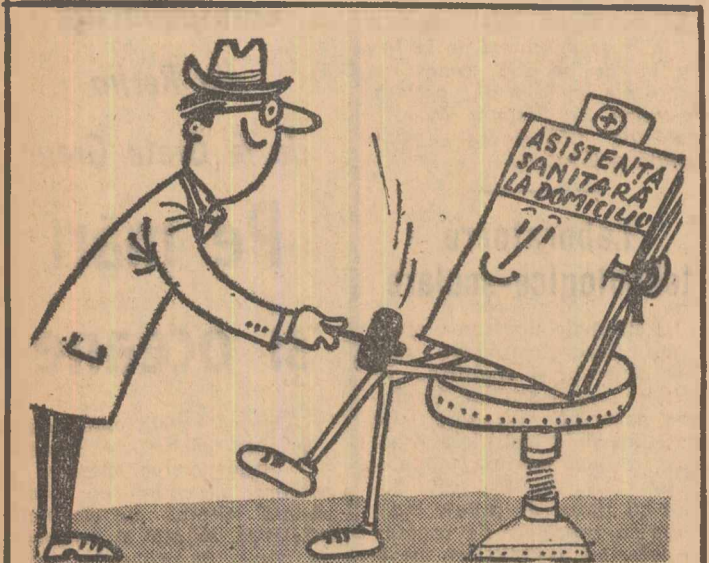
În fond, de unde credința aceasta „în miracolele” Stației centrale de salvare? Dispozițiile secției de sănătate și de prevederi sociale a statului popular orășenesc sînt ferme: „Salvarea” acordă asistență medicală la domiciliu exclusiv după orele 20. În timpul zilei, ea rezolvă urgențele, în vreme ce circumscripțiile sanitare și policlinicile poartă asupra lor răspunderea solicitărilor medicale. De unde această credință? Scurt și răspicat, ea provine dintr-o hîbă pe care o formulăm, folosind înseși cuvintele medicului-șef adjunct: din lipsa de conștiințiozitate a unor medici și cadre medii sanitare față de datoritățile lor profesionale.

Dar, am adăuga noi, și datorită unui control nesistematic din partea conducerii secției de sănătate și prevederi sociale a Capitalei. Părăsind convorbirile telefonice în folosul personajului imaginar, am răsfoit registrul de solicitări la domiciliu al policlinicii Șerban Vodă. Concluzia de ansamblu e mai mult decît supărătoare: nu există aproape nici o singură zi, de la începutul anului, în care, în medie, cel puțin două-trei cazuri de boală anunțate aici să nu fi fost zvîrlite din oficiu în circa Stația centrale de salvare. Fără a fi anunțate „Salvării” și fără a se controla, în vreun fel, dacă aceste cazuri au fost, într-adevăr, și rezolvate! Această situație recalcă, atît din partea comitetului executiv al Statului popular al Capitalei, cît și din partea Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale, un tratament urgent contra maladiilor ce a cuprins o parte a asistenței sanitare la domiciliu din București.

GRAZIELA VINTU

Capcane pentru „Salvare”

Ascultați și un alt „sfat” competent, recepționat tot pe cale telefonică, sugerat ca „te-

LA CIRCUMSCRIPȚIA SANITARĂ 45

CETĂTEANUL: — Nu prea ai reflexe bune!..

rea sănătății populației). Cum aș putea chema grabnic un medic la domiciliu?

— Grabnic nu se poate. Abia după 11,30 cînd medicul pleacă pe teren.

Aparent corect, răspunsul iscă imediat o nedumerire cetățenească majoră: totuși, cum trebuie procedat ca, înaintea orarului de teren al medicului, să putem beneficia de asistență sanitară la domiciliu?

— Ziua, este asigurată, la orice oră, de serviciile de gardă pentru asistență sanitară la domiciliu, înființate la unele policlinici — răspunde doctorul Coroi. Dar interlocutorul dv. a procedat profund greșit trimițîndu-vă la policlinică pentru că, așa cum prevăd indicațiile noastre, dispeceratul medical nu-l face cetățeanul, ci circumscripția sanitară. Pe scurt, cei de acolo trebuiau să noteze cazul și să vi-l rezolve grabnic, fără a vă mai pune pe drumuri... telefonice.

După cum se vede, recidiva ține loc aici de... autocritică. Dar să vedem mai departe.

„Luna cărții la sate” care începe în aceste zile, este un eveniment cultural de primă mîrmă ale anului. Ea este menită să mijlocească o amplă confruntare între scriitorii, cărți și cititori. Merit este generos cu ei și le oferă din belug tot ce apare nou în edituri. În anul 1966, cooperativele s-au testat au vîndut 1.700 de titluri în 12,7 milioane de exemplare.

Această paradă a cifrelor trebuie văzută nu numai în substanța ei ci, mai ales, în implicațiile pe care le are pe plan economic, social, moral. Dacă fiecare cuvînt tipărit e o sîmînță aruncată pe solul conștiinței, să ne închipuim cele ideile, cele avînturi, cită neliniște creatoare, cită îndrăzneală au germinat altăcar cărți trecute prin zona vizuală și senzitivă a sîtenilor noștri. Și oare nu e semnificativ că acolo unde se citește mult și ogoarele sînt mai mînoase, și fermele mai bogate, și cooperativele mai puternice? Milioane de volume cumpărate și citite își au o replică promptă în milioane de lei dobîndite de unitățile agricole.

„Luna cărții la sate” adunînd în reuniuni de lucru pe scriitori și cititori, pe editori și pe bibliotecar precum și pe librari, va constitui însă nu numai o ocazie festivă de a trece în revistă bilanșuri pline și conturi rotunde. Înfinirile dintre factorii care fac parte din acest, să-l spunem, consorțiu cultural, se vor solda și cu analiza existenței a unor fenomene mai puțin pozitive. Nu vom face aici inventarul bibliotecilor care funcționează încă în locașuri impropril. Ne vom opri doar asupra cîtorva laturi ale comerțului cu cartea în mediul rural.

În momentul de față această atribuție cade în seama a 700 de librării și a peste 7.000 de puncte specializate în cadrul magazinelor mixte,

„LUNA CĂRȚII LA SATE”

Ritmuri și asonanțe

la care se mai adaugă difuzorii plătiți procentual, în funcție de cîștiguri, și ceea ce se cheamă cu un termen cam rebarbativ, autolibrării. Actualul cadru însă pe unitățile enunțate la început și tocmai raportul numeric dintre ele de 1 la 10, neliniște cel mai mult. Căci dacă librării dispun, în genere, de condiții bune și fac o muncă ce se înscrie cu un coeficient acceptabil sub semnul competenței, punctele din magazine nu reprezintă în majoritatea cazurilor altceva, decît niște improvizații. A pune cartea alături de var sau de bidoșul cu ulei — iată o vecinătate care nu

o avantajează. Reprofilarea comerțului sate în această verigă, mîrșă într-un ritm mai rapid a numărului de librării, e un desiderat vechi dar forurile de conducere ale cooperativei de consum nu depășesc această fază, anunțîndu-ne invariabil că... problema e în studiu.

„Cartea — spunea Tudor Arghezi — ție-tara, ție-țica, ție-surioara, țiețana, țiețea”. Ea trebuie să ajungă pe masa țărănului, elegantă ca și cea de borangic, curată ca năframa de bumbac înflorată pe care o poartă la cîngătoare. E dreptul său!

ION PAVELESCU

În seriile lungi de lărnă bibliotecile comunale cunosc o afluență de cititori mai mare ca de obicei, imbind la citit pe tineri și pe bătrîni. În cliseu: Biblioteca Stela Deliu împarte cărți cititorilor din comuna Piatra, raionul Slatina
Foto: NICU VASILE

SESIUNILE SFATURILOR POPULARE

București

Activitățile economice și gospodărești la nivelul cerințelor actuale

Folosirea judicioasă, eficientă, a fondurilor, realizarea și depășirea sarcinilor de plan, obiective pe deplin realizabile prin creșterea inițiativelor, competenței și spiritului gospodăresc, au preocupat ieri pe deputații și invitații în sesiunea Sfatului popular al orașului București. Economia locală a Capitalei a crescut și s-a dezvoltat cu fiecare an, realizările obținute fiind de necontestat: în acest an bugetul sfatului popular a ajuns la peste 2,7 miliarde lei. În industria locală bunăoară, se va urmări creșterea producției bunurilor de consum, diversificarea produselor și ridicarea calității acestora. Pentru lucrările edilitare și dotarea cu noi utilaje și mijloace de transport se investesc fonduri cu 25 la sută mai mari. Prin construcția apeductului Arcuș-Bragadiru (în lungime de 13.800 m), a apeductului de aducțiune de la stația București-Sud, precum și prin utilizarea mai bună a actualelor capacități, va crește debitul de apă cu 12.500.000 metri cubi. Întreprinderile de construcții subordonate sfatului popular vor realiza 13.500 apartamente; se vor construi 2.000 de locuințe proprietate personală, 120 săli de clasă și se va extinde Spitalul de urgență. În ceea ce privește activitatea comercială se prevede sporirea volumului de mărfuri vândute populației cu 7,4 la sută față de anul trecut.

Ținând seama de sarcinile sporite ce revin Sfatului popular al Capitalei în acest an, este necesar să fie înlăturate o serie de lipsuri care au persistat anul trecut. Discutarea planului și bugetului pe 1966 (încheiate de alții cu depășiri) au arătat că mai există încă rezerve nevalorificate menite să ducă la creșterea eficienței economice a activităților din sfera preocupărilor sfatului popular. Alături de raportul și în discuții s-a analizat faptul că sint încă mari consumurile de materii prime și materiale în industria locală, de metal în construcții, iar gradul de utilizare a utilajelor, în ambele sectoare, este scăzut. O preocupare specială trebuie să o constituie și creșterea eficienței investițiilor la lucrările edilitare și social-culturale.

În construcții-montaj și îndeosebi în construcția de locuințe, introducerea metodelor industriale se face anevoios, punctul de pornire constituindu-l proiectarea, care abia în acest an își propune să facă un salt mai evident.

Maramureș

Produce specifice destinate exportului

Analizând multilateral activitatea economico-financiară locală, evidențind succesele obținute și rezervele de care aceasta dispune, lucrările sesiunii s-au referit și la problemele ridicate de contribuția industriei locale maramureșene la livrările pentru export. Aceste lucruri a fost cu puțință, deoarece industria locală din regiunea Maramureș a reușit în ultimii ani, paralel cu preocuparea stăruitoare pentru satisfacerea cerințelor populației cu bunuri de larg consum și de uz gospodăresc, variate și de bună calitate, să mărească cantitățile de bunuri destinate exportului. În anul 1966 volumul acestor produse a fost cu 35 la sută mai mare decât în anul 1965. Produsele livrate au fost apreciate de beneficiari, neînregistrându-se nici un refuz de calitate.

Analizând perspectivele dezvoltării producției destinate exportului, odată cu succesele semnalate au fost subliniate și neajunsurile, care au făcut ca această activitate să se situeze sub nivelul posibilităților. Contribuția regiunii la export ar fi putut fi mai mare anul trecut dacă ar fi existat mai multă preocupare pentru valorificarea resurselor locale de betonită de la Măjideu, a marmurei de la Fintina, materiei prime apreciate și solicitate în țări străine.

Faptul că nu s-a întocmit documentația tehnică necesară obținerii fondurilor pentru procurarea unor instalații specializate, care să asigure prelucrarea acestor materii prime la nivelul solicitat, a împiedicat valorificarea acestor resurse naturale din regiunea Maramureș. La acest neajuns s-au adăugat și unele greutăți create de întreprinderile exportatoare ale Ministerului Comerțului Exterior. De exemplu, „Tehnoforestexport“ n-a pus la dispoziția întreprinderilor producătoare feronerie necesară fabricării unei cantități de 7.000 bucăți etajere. La fabricarea acestor produse s-au întâmpinat greutăți și datorită transmiterii cu întârziere a

poată fi predate la termen și „la cheie“.

Impresionantă este și dezvoltarea edilitară a Capitalei. Se vede, se simte acest lucru. Dar dincolo de cifrele generale, semnificative de altfel, anul 1966 a lăsat și semne de întrebare: lucrările de alimentare cu apă din zona de sud, cele de la canalul colector A și de la rețeaua de termoficare, linia de tramvai de pe Bd. Ion Șulea, lărgirea podului Șerban Vodă și amenajarea văii Cocioc, ca și unele modernizări de drumuri, n-au fost realizate în proporțiile planificate. Transportul în comun, așa cum arată și coraportul Comisiei permanente de deputați, a avut un coeficient scăzut de utilizare a parcului de vehicule; 118 mii ore au fost pierdute prin absențe, învoiri, etc., iar peste 103 mii ore prin stăgănarea tramvaielei, autobuzelor și troleibuzelor. Coeficientul de defecte a crescut față de 1965: la troleibuze de la 11 la 14 la sută, iar la autobuze de la 14 la 20 la sută. Aceasta explică de ce activitatea economică a I.T.B. s-a soldat pe întreg anul 1966 cu 11 milioane lei pierdere. Ne amintim că pentru îmbunătățirea transportului în comun s-au adoptat hotărârile bune la sesiunile a III-a și a V-a. De ce n-au fost îndeplinite aceste hotărârți? Acest lucru n-a fost lămurit nici de comitetul executiv și nici de tov. ing. C. Petrescu, director tehnic la I.T.B. care în cuvântul său a înfățișat unele măsuri asemănătoare cu cele de anul trecut — rămase neîndeplinite.

Toate acestea justifică interpelarea deputatului Ștefan Zarea adresată șefului secției gospodăriei comunale, ing. Gh. Florică, privind coordonarea lucrărilor edilitare, realizarea lor în termenele planificate, executarea reparațiilor curente la străzi. Rezolvarea acestor probleme ar duce direct la creșterea eficienței activității, răsfărbindu-se pozitiv și în deservirea populației orașului, domeniu care ridică încă multe probleme.

Hotărârea sesiunii la adoptarea căreia și-au adus aportul numeroși deputați cuprinde măsuri importante și bine gândite care, realizate, vor ridica eficiența activităților economice ale Sfatului popular al orașului București.

MIHAI ALEXANDRU

Pentru realizarea sarcinilor prevăzute în plan în condiții cantitative și calitative la nivelul pieței mondiale, în cadrul lucrărilor sesiunii s-a arătat că măsurile preconizate pentru extinderea și modernizarea capacităților de producție a unităților producătoare de bunuri pentru export trebuie urmărite cu mult simț de răspundere. Preocuparea sesiunii față de această problemă s-a reflectat și în hotărârea adoptată. Îndeplinirea acestei hotărâri în ceea ce privește sortimentele va însemna fabricarea pentru prima oară a mobilei stil și a altor produse aparținând ramurii lemn. De asemenea, pe baza studiilor de modernizare a exploatarea de la Fintina și Măjideu, vor fi concentrate eforturile de valorificare a resurselor locale de minerale. Întreprinderile industriale locale se vor preocupa apoi de valorificarea răchitei pentru împletituri, mult solicitate la export, și a pământurilor colorate de la Crușor, utilizate la fabricarea vopselelor, a dolomitului de Măgureni.

Analizând cu răspundere, în cadrul activității economice locale, contribuția regiunii la exportul țării, sesiunea sfatului popular regional Maramureș a oglindit preocuparea de a contribui, pe măsura posibilităților industriale, la dezvoltarea comerțului exterior al țării noastre, exprimate în Plenara C.C. al P.C.R. din 21-23 decembrie 1966 și în sesiunea Marii Adunări Naționale. Această preocupare se integrează organic în eforturile concentrate pentru ridicarea calității a întregii activități economice a sfatului popular regional.

V. CHIURTU
correspondent
„România liberă“

Oul sau găina?

Sint și astăzi sumedenie de probleme care nu și-au găsit încă răspuns; bunăoară, ce-a fost întâi, oul sau găina? Și dacă în mii de ani oamenii n-au știut să dea încă un verdict, atunci o să știe cineva să spună pe loc dacă pentru repararea a patru lifturi este suficient un singur contract — cum susține logic I.A.L. — 30 Decembrie, sau dacă fiecare lift trebuie să aibă contractul său — cum pretinde ilogic întreprinderea „Ascensorul“. Logic sau ilogic — dar ce importanță are, devreme ce de două luni ambele întreprinderi frământă problema și plimbă dosarul tehnic, fără să găsească nici o ieșire la acest joc? Că s-a jucat „Ascensorul“ luni în șir de-a baba oarbă cu lifturile blocului din strada 13 Decembrie nr. 18 — azi le repara și mine erau defecte, mine mergeau și poimine iar întepeneau, mă rog „Ascensorul“ se distragă: să vezi 820 de oameni urcând și coborînd zilnic timp de aproape o lună de zile cele 8 etaje plus mezanin, total 200 de scări în sus, 200 de scări în jos, și înmăpuit cu 2 sau 3 dacă uitau să-și ia pînă sau țigări — și să nu interviu, rămînînd de gheață la toate rugămintele și diligențele... Dar acum nu mai merge: că după ce comitetul de bloc a făcut cereri verbale, scrise, telefonice,

a obținut audiențe, promisiuni și finanțare — se pune problema hotărâtoare: un contract sau patru — adică oul sau găina? Ei? Cum nu găsim răspunsul propunem „Ascensorului“ să dea cu banul!

S-au pierdut, deși există

S-au pierdut niște bani, înveșmînați în învelișul banal al unor boiere. Aparent banal, deoarece boierele au un rol, nu lipsit de însemnătate, în activitatea unităților de alimentație publică. De acest lucru s-a convins desigur și conducerea T. A. P. L. București care, la începutul anului 1965 a comandat asemenea aparate necesare pentru introducerea apei calde în unități. Dar un lucru s-a omis atunci. Să se studieze în prealabil dacă există în toate unitățile, condiții pentru funcționarea lor. Și aparatele au fost reparate unde s-a nimerit. Au trecut doi ani de atunci și ele zac și astăzi nefolosite în unele locuri, fără ca banii să fie cit de cit recuperați — recunoaște

și tov. Gh. Constantinescu directorul I.A.P.L. Dunărea.

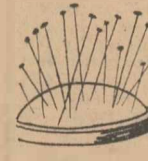
La rîndul său tov. Constantin Berbeca, directorul T.A.P.L. București, ne-a mărturisit cu dezinvoltură: nu cunoșc exact situația. Să întrebăm la biroul de investigații. Șeful biroului de investigații, tovarășul Virgil Cruțescu, ne introduce în cel mai adînc mister: Au fost de fapt trei... Dar între timp s-a remediat situația.

În fața unor date evidente retractează: Să vedeți... poate că sint mai multe. Dar au fost adaptate la alt sistem de funcționare.

Afirmția lui corespunde nici pe departe adevărului. Ne-am adresat în continuare Direcției comerciale (director Toma Albu) a Sfatului popular al Capitalei dar nici aici n-am aflat mare lucru. Am fost îndrumați către sectorul de investiții unde ni s-a răspuns cu o dezarmantă mirare: De unde să știm noi dacă funcționează toate? Nu e treaba noastră.

Deci nimeni nu cunoaște nimic! Iar în timpul acesta, nevinovatele boiere stau și așteaptă să fie folosite judicios. Deschiderea unei anchete ar lămuri, poate, acest mister.

Acul cu gămălie

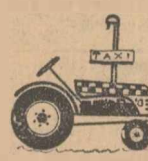

— Nu avem ac cu gămălie. Însăși enunțarea frazei pare hazlie — dar după ce ai așteptat la rînd preț de o jumătate de oră în fața raftului, iar răspunsul sună categoric și implacabil, de parcă ai fi cerut cine știe ce, nu-ți vine să mai riți. Centrul de librării și difuzarea cărții (regionala București) explică: „E o poveste lungă. Se pare că niște mașini de la fabrica producătoare — de industrie locală — s-au defectat. În consecință, vindem și noi cu... gămălie, că cine știe la ce-o avea nevoie și mine! Și-apoi papețările sint teribile de aglomerate și nici nu-i de mirare, de vreme ce sfatul popular al Capitalei tot închide unități de cartier, fără să atribuie spații în loc“.

E adevărat: o unitate de pe strada Mihail Eminescu e în reparații de vreun an de zile, o alta din cartierul Militari a fost demolată oferindu-se în schimb un local necorespunzător, o a treia desființată și ea — funcționează pe șoseaua Nordului improviz

zată în localul unei grădinițe de copii. Nu-i suficient spațiu — dar dacă ar fi, s-ar vinde și ace de gămălie? Că și cei care produc acele și cei care distribuie spațiul comercial în tot de sfatul popular. Și poate că s-ar putea pune de acord în loc să se bată în...

Stație-taxi... de tractoare

S-au pierdut 16 mașini. Nu de ras, nu de ascuțit creioane, nu de capsat, nu de rîșnit cafea, nu de tăiat ouă. Mașini de... mașini de... autocamioane și tractoare. Le-a pierdut Trutul regional GOSTAT Cluj. Erau date, în bună folosință și păstrare, la G.A.S.-Cimpia Turzii, G.A.S.-Sîngeorzi Nou, G.A.S.-Dej, G.A.S. Poiana, G.A.S. Lunca Mures, G.A.S. Tega. Erau, dar acum nu mai sint! Le-o fi pus cineva bine și o fi uitat, unde le-a pus. Sau le-o fi făcut măruntis — adică piese de schimb. Sau le-o fi dăruit Mos-Geriță unui copil din gresăală. Sau... Dar ce să ne batem capul în presupuneri, cînd respectivele G.A.S.-uri nici măcar n-au observat dispariția lor — ea a fost constatată de organele de miliție la preschimbarea numerelor de circulație. Și dacă nu erau de nimeni băgate în seamă și n-avea nimeni nevoie de ele ori fi plecat biețele mașini din proprie inițiativă, să înființeze o stație-taxi de tractoare. Poate așa ar fi folosite.

„Pro memoria“...

(Urmare din pag. 1)

rile menite să impună definitor în fața elevilor personalitatea celui al cărui nume se află pe frontispiciul liceului.

Nu ni se pare însă neavenit să adăugăm că, din păcate, mai există destule licee ce nu pot beneficia de generoasele roade educative ale pomentei lor manifestări. Motivul? Acestea n-au nume, ci un număr. Liceul nr. 14. Sau liceul nr. 32.

Probabil și-au spus cei care nu o dată au fost invitați să urgenceze aprobarea unor titlaturii pentru liceele funcționînd încă sub patronajul cifrelor — recunoscuta și lăudabila pasiune a elevilor de azi pentru matematică primește astfel un sprijin efectiv. Cu prima ocazie, de pildă, elevii liceului nr. 38 vor putea să se adune în sala de festivități unde un profesor să le vorbească despre virtuțile acestei cifre și locul ei în aritmetică.

Este cu totul de neconceput o asemenea tergiversare. Rațiuni de nici un ordin n-o motivează — decît doar dacă inerția poate fi invocată drept un element rațional.

Lăsînd la o parte gluma, ne vine greu să mai lăsăm însă — cit încă? — la o parte fireasca întrebare: ce anume împiedică forurile de resort în rezolvarea doleanțelor altă de frecvent exprimate în ultimii ani, dînd glas ideii că toate liceele să primească un nume din largă, ineputabilă galerie a celor înscrise în marmora istoriei vieții noastre politice și sociale, culturale și științifice.

Cît timp va mai exista — ne referim aici numai la Capitală — un liceu nr. 17, 19 sau 25 — fără să existe unul purtînd, de pildă, numele lui I. C. Frimu, Camil Petrescu sau George Enescu?

Este cu totul de neconceput o asemenea tergiversare. Rațiuni de nici un ordin n-o motivează — decît doar dacă inerția poate fi invocată drept un element rațional.

„Casa“ autotrenurilor argintii

Cine n-a văzut circulînd pe șoselele autotrenuri frigorifice argintii din coloana internațională de transporturi rutiere a țării? Ele cîntărește magistralele Europei, transportînd produsele românești în Olanda, Belgia, Italia, R.F.G. etc. Întreținerea și reparația autovehiculelor de acest gen necesită cheltuieli importante. În vederea reducerii imobilizării lor și realizării unor economii însemnate, Ministerul Transporturilor Auto, Navale și Aeriene va construi o stație de întreținere și deservire tehnică a mijloacelor de transport auto tip „Mercedes“.

Noua construcție cu o suprafață de circa 7.000 mp va avea o capacitate de întreținere pentru un număr de 1.000 de autoturisme și autotrenuri din înzestrarea ministerului.

Noul complex modern va cuprinde o hală spațioasă mobiloc care va adăposti atelie-

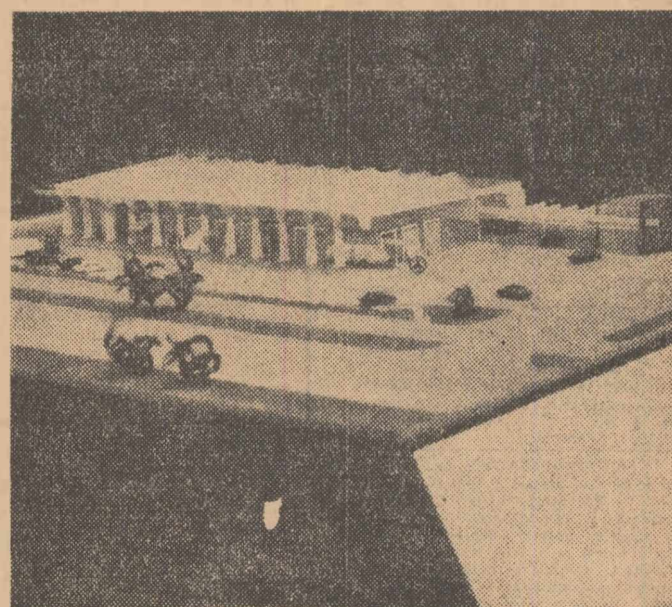
rele, stația de spălare și gresare, platforme și drumuri de acces.

„Pentru realizarea halei de întreținere, obiectivul principal al complexului, ne-a declarat NICOLAE IACOB, inginerul șef al Institutului de proiectări transporturi, s-au aplicat soluții care permit realizarea în condiții tehnice avantajoase a unei construcții cu o deschidere de 24 metri“.

Procesul tehnologic de întreținere și reparație prevede ca în noua stație să se execute 7 tipuri de lucrări a căror durată variază între 350 pînă la 1.175 minute, în funcție de numărul de kilometri parcurși de autovehicule.

Stația de întreținere și reparație se va construi în București pe șoseaua Colentina și este prevăzută să intre în funcțiune la începutul anului viitor.

V. LUNTRAȘU

Macheta viitorului complex

Anexe la contract

(Urmare din pag. 1)

spus pentru ca situația din 1966 să nu se mai repete. Îi așteptăm.

Vă aducem la cunoștință că... anul are patru trimestre egale. „Descoperire“, în măsură să surprindă, poate, doar pe un precăzător? Și noi am fost mirați de o inadverentă calendaristică intințită la uzina de rulmenți. Și înțelegem că dumneavoastră foarte bine că livrare rulmenților e practic imposibilă fără ambalajul din carton duplex. Și iată că repartizarea acestui material s-a făcut foarte ciudat: 12 la sută în primul trimestru, 70 la sută în trimestrele III și IV. Oare prevedeați de pe acum asaltul din a doua parte a anului?

Tot atât de limpede pentru dumneavoastră este faptul că garnitura de pîslă este o anexă indispensabilă la montarea rulmenților. Or, specialiștii din uzină sint surprinși că din necesarul argumentat prin țesele de calcul trimise nu s-a repartizat decât 46 la sută. Or, planul de producție trebuie realizat în procent de sută la sută. Poate cunoașteți o soluție pentru înlocuirea pîslăi cu alt material. Altfel, de ce nu o faceți publică? Trezește surprinderea și o

clauză... diplomatică a repartizării oțelului de scule produs de uzinele „23 August“ — București. Repartiziile e dată la baza de desfacere cu mențiunea „în limita în care uzinele pot să furnizeze“. Baza nu are astfel de oțel, iar la uzinele „23 August“ reprezentanții întreprinderii brașovene au fost trimiși politicos... la plimbare sub motivul, nu lipsit de logică, că nu figurează ca beneficiari ai uzinei. Un cerc vicios soldat cu imposibilitatea constructorilor de rulmenți de a-și fabrica sculele absolut necesare.

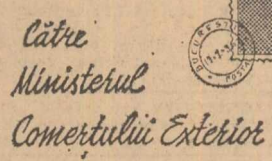
Uzina „Rulmentul“ din Brașov este o întreprindere ce vă este direct subordonată. Ea așteaptă din partea dv. un ajutor mai susținut pentru îndeplinirea sarcinilor ce-i revin în acest an.

Si acum un fapt care ar părea anecdotă dacă n-ar avea repercusiuni negative. Pentru producția de cuzineți, este nevoie de un anumit tip de ulei, procurat din import. Contractat din timp, produsul a sosit. Dar, spre surprinderea lor, constructorii de rulmenți au descoperit că în locul uleiului solicitat primiseră ulei de... cuișoare. Sesiunile făcute la „Chimimpol“ (prima făcută la 9 mai și urmată de altele) nu s-au soldat cu nici un rezultat.

În sfîrșit, considerăm necesar să vă sesizăm lipsa de ospitalitate, semnalată și de alte unități industriale, a întreprinderilor de comerț exterior față de delegații sașii din provincie, unii pentru cazuri urgente. Zilele și orele de audiență, foarte severe și limitate, contravin spiritului de colaborare care trebuie să primeze în relațiile unităților dv. cu întreprinderile.

Scrisorile noastre se opresc aici. N-avem intenția de a prelungi această corespondență. Și așa s-a consumat pînă acum prea multă hîrtie. O singură scrisoare am fi bucuroși să primim: din partea uzinei „Rulmentul“ Brașov, prin care să ni se comunice că problema pe care le-am ridicat în rîndurile de mai sus cu fost rezolvată. Și asta, cît mai curînd cu puțință.

PAUL MARIAN

Actualitatea internațională

Marșul cetățenilor din Palomares

Patruzeci de locuitori ai satului spaniol Palomares vor întreprinde marșul spre Madrid pentru a-și exprima nemulțumirea față de despăgubirile insuficiente plătite de americani în urma accidentului avionului B-52, care a pierdut în această regiune bombe „H” pe care le purta. După cum anunță agenția France Presse, reprezentanții locuitorilor din Palomares, și Villarico, au început un demers, rămas încă

fără rezultat, pe lângă ambasada Statelor Unite din Madrid.

Locuitorii acestei regiuni cer despăgubiri în valoare de două milioane și jumătate de dolari, iar autoritățile americane n-au acoperit până în prezent decât a zecea parte din această sumă. În cazul în care nu vor fi satisfăcute aceste revendicări, atunci toate cele 450 de familii ale celor două sate vor întreprinde un nou marș de protest.

GRECIA: Guvernul Paraskevopoulos a obținut votul de încredere al parlamentului

ATENA 14 — Corespondenții Agerpres, C. Alexandroaie, transmite: Guvernul grec prezidat de Paraskevopoulos a obținut vineri seara votul de încredere al parlamentului. Pentru guvern au votat 215 deputați ai Uniunii de Centru și partidului E.R.E., iar împotriva 61 deputați ai partidului E.D.A., ai partidului progresist și ai Centrului liberal-democrat. Un grup al acestui

fostul premier Stephanopoulos, s-a abținut de la vot, alături de cîțiva deputați ai celorlalte grupări politice.

Deși dispune de o majoritate substanțială în parlament, cercurile politice exprimă părerea că noul guvern va avea destule dificultăți în îndeplinirea sarcinii sale de cabinet de tranziție, datorită deosebirilor de păreri dintre cele două partide care i-au acordat votul.

După lovitură de stat din Togo

Componenta comitetului de reconciliere națională

LOME 14 (Agerpres). — Simbăta dimineața a fost anunțată la Lome componența comitetului de reconciliere națională, care își va asuma rolul de guvern provizoriu până vor fi organizate alegerile generale. Comitetul este alcătuit din opt membri, dintre care șapte sînt civili, iar cel de al optulea, președintele este colonelul Kleber Dadjio, fost căpitan în

armata franceză și primul șef de stat major al armatei togoleze.

Membrii comitetului au fost prezentați presei de către locotenent colonelul Etienne Eyadema, șeful de stat major al armatei togoleze și autorul loviturii de stat. Cu această ocazie, președintele Comitetului, Kleber Dadjio, a prezidat ca forma de guvernământ în Togo va rămîne republică. S-a menționat, totodată, că la 13 ianuarie adunarea națională a fost dizolvată, iar președintele Grunitsky este considerat ca demisionat.

În cîteva rînduri

• DOCUMENTE REFERITOARE LA COLABORAREA MILITARĂ DINTRE TAILANDA ȘI S.U.A. în războiul de agresiune dus împotriva Vietnamului, au fost date publicității de Ministerul Afacerilor Externe al R. D. Vietnam.

• ÎN VEDEREA COLECTĂRII DE FONDURI PENTRU CONSTRUIREA UNUI MONUMENT ÎNCHINAT PACII, la Helsinki a avut loc prima ședință a Comitetului format din reprezentanți ai vieții politice, ai cercurilor economice și culturale din Finlanda.

• ACORDURI ÎNTRE UNIUNEA SOVIETICĂ ȘI CHILE, reglementînd legăturile comerciale dintre cele două țări, au fost încheiate vineri la Moscova.

• CONSILIUL O.S.A. S-A ÎNTRUNIT LA WASHINGTON pentru a fixa data începerii primei etape a celei de a 11-a reuniuni ministeriale consultative, înălcărită cu pregătirea viitoarei conferințe a președintilor statelor membre ale O.S.A.

• UN AVION MILITAR „F-104”, APARTINÎND AVIAȚIEI CIANKAISISTE A FOST DOBORÎT de o unitate antiaeriană a Armatei populare Chineze de Eliberare, în timp ce viola spațiul aerian al R. P. Chineze în partea de est a țării.

• UN ACORD PRIVIND COLABORAREA CULTURALĂ pe anii 1967—1968 a fost încheiat între R.S.F. Iugoslavia și Congo (Brazzaville).

• MINISTRUL COMERȚULUI EXTERIOR AL R. P. POLONE, Witold Trzempczynski, a plecat la Teheran, la invitația guvernului Iranului, într-o vizită oficială.

• ÎN ANGLIA A FOST LANSAT UN NOU SUBMARIN ATOMIC destinat forțelor militare navale.

Chiar și în inima Georgiei...

A durat mai bine de un an pînă cînd tînărul deputat american de culoare, Julian Bond și-a putut ocupa locul în Camera Reprezentanților statului Georgia, obținut la sfîrșitul anului 1965, prin 80 la sută din voturile alegătorilor. Intrarea în Cameră l-a fost interzisă, anul trecut în ianuarie, de majoritatea rasistă din organul legislativ al Georgiei sub motivul că a calificat războiul dus de S.U.A. în Vietnam drept „o agresiune” și a aprobat în public „curajul celor ce dau foc ordinelor de chemare”. El n-a putut intra în drepturile sale nici după ce a fost ales din nou, în cadrul unei alegeri speciale. Atunci, Julian Bond s-a adresat Tribunalului federal al Georgiei care a confirmat, însă, măsura arbitrară luată împotriva tînărului negru. În cele din urmă, cazul a ajuns în fața Curții Supreme a Statelor Unite care a dat câștig de cauză lui Julian Bond. Iată-l, în fotografie, în incinta Camerei, gata să-și ocupe locul pentru care a luptat timp de un an. O lovitură dată agresiunii din Vietnam chiar și în inima rasistă a Georgiei...

Premierul Fam Van Dong a primit pe reprezentanții Tribunalului internațional instituit de B. Russel

HANOI 14 (Agerpres). — După cum anunță agenția V.N.A., premierul Fam Van Dong a primit simbăta pe membrii Comisiei de anchetă a Tribunalului internațional instituit de lordul Bertrand Russel în vederea investigării crimelor de război comise de americani în Vietnam și ai comisiei japoneze care și-a dat

concursul la adunarea materialului documentar, care va constitui argumentarea acuzărilor de acuzare împotriva agresorilor. Membrii celor două comisii au exprimat cu acest prilej mulțumiri guvernului și poporului nord-vietnamez care le-au acordat ajutor în scopul facilitării acestei importante munci.

Mlaștina intervenției

În zorii zilei de 6 ianuarie în lăta unei plaje pustii din peninsula Thanh Phu, situată la 108 km sud de Saigon, și-au făcut apariția siluetele masive ale unei imponente escadre compusă din 12 nave de luptă aparținînd flotei a 7-a americane.

Semnalul bătaiei l-au dat tunurile de mare calibru de pe crucișătorul greu „Canberra”, urmate de întreaga artilerie cu recul sau reactivă a celorlalte vase ale escadre. În timp ce mlaștina din față era arată de o ploaie de obuze, „amtracks-urile” (transportoarele blindate amfibii) lansate la apă se apropiau amenințător de farm, încărcate cu sute și sute de pușcași marini proaspăt sosiți din Statele Unite. În cursul zilei, aveau să debarce pe plaja mlaștină, aduși cu amfibii sau cu elicoptere, 4.000 de soldați din infanteria marină a S.U.A. Ei au fost urmați a doua zi de o brigadă de pușcași marini a regimului marionetă de la Saigon.

Așa a început spectaculoasa operație-amfibie „Deck House Five” — descrisă cu lux de amănunte de agențiile de presă

occidentale — în delta Mekongului, zonă unde pînă în prezent militarii forțelor armate ale S.U.A. nu participaseră direct la operațiuni de luptă, limitîndu-se doar la sprijinirea aeriană — în transport și a aprovizionare — și cu consilierii militari ai trupelor saigoneze. Este de notat faptul că, de mai

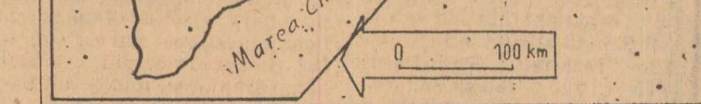
re. Trei zile mai tîrziu, în altă regiune, în zona păduroasă denumită „triunghiul de fier”, situată la 40 km nord-vest de Saigon, avea să fie dezlănțuită o nouă operație de amploare, „Cedar Falls”, cu participarea mai multor divizii americane, operație care, transformîndu-se într-o răfuială sîngeroasă cu

pușcași marini înaintînd cu greu, datorită condițiilor naturale, într-o regiune părăsită de forțele patriotice care atacau în acel moment la vreo 30 km distanță, o garnizoană saigoneză. Ca în multe operațiuni anterioare de amploare, intervenționistii americani au suferit și de data aceasta, în pri-

mul lor contact cu delta Mekongului, un eșec, tînta loviturii fiind „absentă în locul unde agresorii își concentraseră forțele și prezentă tocmai unde ei se așteptau mai puțin. Rezultatul peregînării de pînă acum a celor 4.000 de pușcași marini americani prin nămolul deltei Mekongului din zona Thanh Phu este edificator: (conform cifrelor americane) 8 „vietcongi” uciși și o duzină luați prizonieri. Și, n-ar fi exclus ca și aceștia să nu fie decît niște simpli civili surprinși la casele lor...

În ce privește operația „Cedar Falls” din așa numitul „triunghi de fier”, nici aici desfășurarea evenimentelor nu le-a fost mai favorabilă agresorilor, din punct de vedere militar. Lovind în gol și de data aceasta și suferind pierderi chiar din partea propriei artilerii, al cărei fir prost reglat s-a abătut asupra unei companii din divizia I americană dobindînd-o, intervenționistii au trecut la acțiuni teroriste împotriva populației neînarmate. Unități de geniu americane au incendiat în cursul acestei săptămîni numeroase sate din zonă sau au năimicit localități întregi cu ajutorul bulldozelor. Circa 8.000 de țărani din regiunea pusă la cale de agresori au fost transmutați cu forța și închiși în așa numitele tabere de refugiați, în fața adevăratei lagăre de concentrare. Din zonă a fost evacuat în regul efectiv de animale iar culturile și chiar pădurile, urmează să fie distruse cu bulldozere sau incendiate.

Cele două operații de amploare, continuată cu intensitate în ciuda rezultatelor nule de pînă acum, arată intențiile comandamentului american de a intensifica agresiunea împotri-

va poporului vietnamez. Escaladarea Deltei Mekongului nu poate duce, în ultimă instanță, decît la împotmolirea și mai mult a cercurilor agresive americane în mlaștina intervenției, cu toate consecințele ce decurg din aceasta.

Masacrele și marile dislocări de populație civilă din Delta Mekongului au intensificat revolta opiniei publice mondiale. Cînd operația americană se de-clanșă abia, ziarul „Le Monde”

scria: „Dar unde vor fugi țărani în această regiune suprapopulată? Pentru populația vietnameză... se va juca un nou act al unei tragedii începute în timpul primului război din Indochina și continuată cu represiunile lui Ngo-Dinh Diem și cu politica „unilor următoare să-i fie trimise din America.”

Pătrunderea trupelor S. U. A. în Delta Mekongului nu poate duce, în ultimă instanță, decît la împotmolirea și mai mult a cercurilor agresive americane în mlaștina intervenției, cu toate consecințele ce decurg din aceasta.

Masacrele și marile dislocări de populație civilă din Delta Mekongului au intensificat revolta opiniei publice mondiale. Cînd operația americană se de-clanșă abia, ziarul „Le Monde”

CRACIUN IONESCU

Conferința regională a F.A.O. pentru țările din Orientul Apropiat

KHARTUM 14 (Agerpres). — Între 24 ianuarie și 2 februarie, în capitala sudaneză va avea loc conferința regională a Organizației O.N.U. pentru Alimentație și Agricultură (F.A.O.) pentru țările din Orientul Apropiat, la care și-au anunțat participarea reprezentanți din 16 țări. Pe ordinea de zi a conferinței figurează ca punct principal examinarea situației agriculturii din această regiune, precum și disponibilitățile alimentare ale țărilor din Orientul Apropiat.

La conferință va fi examinat, de asemenea, rolul pe care planul mondial pentru dezvoltare agricolă îl poate avea în această regiune, precum și o serie de probleme referitoare la măsurile care ar putea duce la o creștere a producției agricole a țărilor din Orientul Apropiat.

Spectacolul de gală dat la Havana de trupa de balet a Operei din București

HAVANA 14 (Agerpres). — Trupa de balet a Teatrului de Operă și Balet din București care își continuă turneul la Havana, a prezentat un spectacol de gală. În fața a peste 3.000 de spectatori, artiștii români au interpretat baletul „Nastasia” și cîte un act din baleturile „Giselle” și „Lacul lebedelor”. În rolurile principale au apărut artiști de frunte ai baletului românesc: Magdalena Popa, Ileana Iliescu, Alexa Dumitrache-Mezinescu, Valentina Masini, Sergiu Ștefănescu, Gheorghe Cotovelea, Dan Moise, Petre Ciorte, Cristina Hammel, Elena Dacian.

La spectacol au asistat Fidel Castro Ruz, prim-secretar al C.C. al Partidului Comunist

Cuban, prim-ministru al guvernului revoluționar, Raul Roa, ministru al afacerilor externe, Jose Llanusa, ministrul învățămîntului, Raul Garcia Pelaez, responsabilul Comisiei de orientare revoluționară națională, maiorul Manuel Pineiro, membri ai C.C. al P.C.C. și Eduardo Muzio, președintele Consiliului național al culturii.

Au fost de față Vasile Mușat, ambasadorul Republicii Socialiste România în Cuba, membri ai corpului diplomatic, personalități culturale, ziariști.

Spectacolul, primit cu multă căldură de public, s-a bucurat de succes.

După spectacol, primul ministru Fidel Castro s-a întreținut cordial cu artiștii români.

Viața sub ghețurile antarctice

Savanți sovietici au afirmat că există viață în straturile profunde ale ghețurilor din Antarctica. Ei au stabilit, menționează agenția TASS, că straturile profunde, poroase, servesc drept adăpost peștilor și crustaceelor.

Aproximativ o duzină de specii de organisme marine care se hrănesc cu diatomee acvatice, de asemenea prezente în acest mediu, au fost descoperite în apropierea observatorului sovietic „Mirnii” și a stației „Molodejnia” pe pămîntul Enderby.

Prof. Anatoli Andriaser, a declarat, că „această descoperire îndreptă existența unei comunități animalo-vegetale a ghețurilor din lungul coastei antarctice”.

Corespondență din Paris de la Jean Moret

Un prim bilanț al convorbirilor franco-vestgermane

Convorbirile franco-vestgermane la nivel înalt s-au încheiat simbăta la Paris, după aproape două zile de activități intense: trei întâlniri între președintele de Gaulle și cancelarul Kiesinger, întrevăderi între miniștrii de externe Couve de Murville și Brandt, reuniuni plene și alte manifestări oficiale.

Un comentariu al ziarului „Paris Jour” aprecia că noile convorbiri vor constitui un fel de „revelator” al imaginii relațiilor dintre Franța și R.F.G. în actualul stadiu al situației internaționale — în Europa și în restul lumii. Acum, după ce aspeții au plecat de la aeroportul Orly spre Bonn, unii observatori, recapitulînd fazele negocierilor, au ajuns la concluzia că „revelatorul” și-a făcut intr-o oarecare măsură efectul: apare clar că negocierile nu au reușit să apropie substanțial unele din principalele poziții divergente, înregistrîndu-se totuși, conform unor declarații vestgermane, acorduri în următoarele puncte: cooperarea în politica de destindere în relațiile cu țările din răsăritul Europei, organizarea unei conferințe în probleme de securitate și înălcăritarea miniștrilor de externe cu pregătirea „cu grijă” a viitoareilor întâlniri la nivel înalt din vară, de la Bonn.

Într-o declarație făcută unui corespondent al agenției France Presse, Couve de Murville, ministrul afacerilor externe al Franței, a relevat că convorbirile franco-vest-germane „au abordat în special relațiile Est-Vest”. „În acest domeniu politica R. F. Germane s-a apropiat în mod sensibil de politica

franceză” a spus ministrul de externe francez.

În prezua tratativelor, cancelarul Kiesinger definise astfel felurile vizitei sale la Paris: găsirea de „noi posibilități de acțiune comună”. Cu același prilej — un interviu radio difuzat destinat ascultătorilor francezi — cancelarul a ținut să mai sublinieze ideea că Parisul nu a fost ales „întîmplător” drept obiectiv al primei sale călătorii oficiale în străinătate. Se sublinia, astfel, printr-o declarație plină de curtoazie, importanța care se acordă la Bonn relațiilor cu Parisul.

Este drept că gesturile de curtoazie ale părții vest-germane, ca și faptul că, cu cîteva timp în urmă, a fost rezolvată problema spinosă a statului trupelor franceze staționate peste Rin, au creat o atmosferă ceva mai destinsă decît cea constatată cu prilejul convorbirilor anterioare la nivel înalt. Consemnînd intențiile declarate ale Bonn-ului, de a îmbunătăți relațiile cu Parisul, dar notînd, totodată, și declarațiile vestgermane privind dorința de a nu leza legăturile cu guvernul de la Washington (dintr-un interviu acordat săptămîna aceasta de ministrul de externe Brandt), observatorii francezi au considerat că principala sarcină a părții vestgermane a

fost să arate „pînă unde poate merge alături de Paris” în noile condiții create în Europa de politica de independență față de Statele Unite adoptată de cabinetul francez.

Comentarii au reținut în acest sens și ceea ce cineva numea „insistență” cu care președintele de Gaulle se referea într-un toast la „transformările care se săvîrșesc în Europa și în lume”. După cum a ținut să sublinieze cancelarul cu prilejul unui toast, nu trebuie așteptat „nimic spectaculos” din discuțiile purtate. Dilema vestgermană creată de gravitația între cei doi poli — Washington și Paris — a răzbătut în numeroase chestiuni aflate pe ordinea de zi a reuniunii la nivel înalt. Este vorba de problemele economice și financiare (Franța cere revizuirea sistemului monetar internațional în care dolarul american deține rolul de primă viață), de problema aderării Angliei la Piața comună (Franța pune condiții vizînd încetarea politicii britanice de dependență față de Washington) etc.

Nu există indicii că, în vîreuna din aceste probleme, conducătorii vestgermani s-ar fi apropiat de poziția franceză, îndeplîndu-se, în același timp, în

mod corespunzător, de poziția americană. Cancelarul vestgerman, care a avut mai multe întâlniri cu ziaristii, a recunoscut că „nu avem același punct de vedere în anumite probleme”. La rîndul său, generalul de Gaulle a declarat în cadrul ultimei ședințe largite franco-vestgermane următoarele: „Noi, francezii, sîntem foarte mulțumiți de vizita dv. și de această reuniune. Am evocat toate subiectele și am verificat, încă o dată, realitatea că, în Europa de azi, chiar dacă pozițiile francezilor și vestgermanilor nu sînt totdeauna identice, totuși, pe de-a-supra tuturor, există necesitatea, utilitatea și satisfacția de a colabora.” Într-o convorbire cu ziaristii, ministrul de externe Brandt și-a exprimat părerea că acum ar fi posibilă „relansarea tratatului franco-vestgerman de o manieră concretă”.

După cum se vede, de ambele părți se pune accentul pe un aspect practic sau altul al colaborării, facilitată de atmosfera existentă, fără ca acest lucru să influențeze, așa cum arată presa franceză, problemele fundamentale care vor face încă obiectul discuției dintre cele două părți.

14 ianuarie.